

§ 15, stk. 2, — være fagligt sagkyndige under hensyn til de hovedinteresser, der er sagens genstand, herunder eventuelt vurderingsforhold. Da begrebet „fagligt sagkyndig“ imidlertid forekommer ret snævert, har man anset det for rigtigt at stille indenrigsministeren helt frit med hensyn til, hvilke medlemmer han vil udnævne.

Om lovforslagets § 6 bemærkes i øvrigt, at 1926-lovens § 2, sidste stk., som nævnt indeholder en særlig ankeregel. I landvæsensretslovens § 38 er det nu bestemt, at anke foruden af parterne kan iværksættes af de offentlige myndigheder, hvis forretningsområde den afsagte kendelse berører. Det foreslås i stk. 1, at denne regel finder anvendelse også i vandforsyningsager. Forslagets § 6, stk. 2, svarer — med ovennævnte ændring vedrørende de sagkyndige medlemmer — til KF § 6, stk. 2, der i det væsentlige stemmer med 1926-lovens § 3. Det bemærkes, at medens den teknisk sagkyndige i 1. instans er bistand for og ikke medlem af landvæsenskommissionen, er de sagkyndige i overinstansen egentlige medlemmer af overlandvæsenskommissionen. Dette synes velbegrundet; spørgsmålet om forlig er mindre fremtrædende i overinstansen, og der er næppe grund til at forøge den i forvejen store personkreds i overinstansen; hverken KF eller nærværende lovforslag foreslår ændring på dette punkt.

Til § 7.

Bestemmelsen er ny.

Stk. 1, der har et vist forbillede i den engelske Water Act (1961-betænkningen side 87, spalte 2), fastslår, at indenrigsministeren har den øverste administrative myndighed i vandforsyningsager og med bistand af Danmarks geologiske Undersøgelse og sundhedsstyrelsen skal overvåge vandforsyningsforholdene i Danmark. Med hensyn til indenrigsministerens administrative myndighed giver lovforslaget indenrigsministeren en række særlige beføjelser, jfr. § 3, stk. 3, § 6, stk. 1, sammenholdt med landvæsensretslovens § 38, og §§ 8, 9, stk. 1, 12, stk. 4, 13, stk. 3, 14, stk. 1 og 3, 15, stk. 3, 16, stk. 1, nr. 5, 17, stk. 3, 25, stk. 1 og 2, 27, 28, 32-34, 36, 37, 38, 39, stk. 2, 40, stk. 1 og 2, 41, stk. 3, 42, stk. 4, 45, stk. 3, 47, 48, 49, stk. 1, 54, 59, stk. 2, 61 og 65. Henvisningen til Danmarks geologiske undersøgelse og sundhedsstyrelsen som bistand for indenrigsministeren er ikke tænkt som udtømmende. Han skal således også, som hidtil, kunne få bistand fra kommunalbestyrelser, sundhedskommissioner, embedslæger, politi og amter.

Med hensyn til stk. 2 bemærkes, at forslaget § 2 giver kommunalbestyrelserne, herunder dog ikke amtsrådene, pligt til at foretage undersøgelser og

udarbejde planer for kommunernes fremtidige vandforsyning og giver amtsrådene en ret til at lave sådanne undersøgelser og planer. Da det kan tænkes at blive ønskeligt at fremskynde og supplere undersøgelserne og planlægningen, foreslås det at give indenrigsministeren myndighed til at pålægge kommuner, herunder amtskommuner, at foretage undersøgelser- og planlægningsarbejder. Ministeren skal herunder kunne pålægge flere kommuner at udføre undersøgelses- og planlægningsarbejder i forening og skal også kunne bestemme, hvilken kommende periode arbejdet skal dække.

Til § 8.

Om bestemmelsen, der er ny, henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.

Det er tanken, at vandforsyningsrådet skal være rådgiver for alle offentlige myndigheder; derimod mener man ikke, at rådet vil kunne overkomme i almindelighed at være rådgiver for private, f. eks. en større industri, der ønsker at vælge en vandforsyningsmæssigt rigtig beliggenhed. Rådet skal kunne afgive udtalelser om vandforsyningsforhold af principiel eller større betydning, herunder f. eks. beskyttelsesforanstaltninger ved overfladevandforsyninger eller spørgsmål, hvor større erhvervs- eller offentlige interesser går mod hinanden. Rådet skal dog kunne afvise at besvare spørgsmål, der efter rådets opfattelse mere hensigtsmæssigt kan besvares på anden måde — f. eks. ved tekniske undersøgelser på stedet, foretaget af en lokal tekniker — eller som rådet ikke finder uden særlige undersøgelser at have praktisk mulighed for at udtale sig om — f. eks. spørgsmålet om smitstoffers overlevelsesevne i grund- eller overfladevand, når spørgsmålet kun kan besvares gennem en større videnskabelig undersøgelse.

Med hensyn til rådets sammensætning er det bl. a. foreslået, at rådet skal omfatte 2 sagkyndige i vandforsyningsforhold. Efter indenrigsministeriets opfattelse bør dette i hvert fald normalt være egentlige vandværksteknikere. Den ene af disse bør normalt have særligt kendskab til vandforsyningen i hovedstadsområdet, der for tiden frembyder de mest omfattende vandforsyningsproblemer, medens den anden bør have særligt kendskab til vandforsyningen i det øvrige land, hvor forholdene ofte vil ligge anderledes; den dobbelte repræsentation af vandforsyningsagkyndige vil også være af betydning, fordi rådets virksomhed i så høj grad vil forudsætte kendskab til vandværksteknik. Rådet skal endvidere bl. a. omfatte en sagkyndig i vandløbsforhold. Dette vil kunne være f. eks. en sagkyndig i teknisk hygiejne, men under hensyn til, at vandløbene ikke